ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 10ης Μαρτίου 1992 *

Στην υπόθεση C-178/87,

Minolta Camera Co. Ltd Osaka, Ιαπωνία, εκπροσωπούμενη από τους Christopher McGonigal και Simon Holmes, solicitors του γραφείου Clifford Chance, Λονδίνο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Jean-Claude Wolter, 8, rue Zithe,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τον Hans-Jürgen Lambers, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και Erik Stein, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενους από τους Hans-Jürgen Rabe και Michael Schütte, αντίστοιχα δικηγόρους Αμβούργου και Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jörg Käser, διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον John Temple Lang, νομικό σύμβουλο και Erik White, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

και από την

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Committee of European Copier Manufacturers (CECOM), Κολωνία, εκπροσωπούμενη από τους Dietrich Ehle και Volker Schiller, δικηγόρους Κολωνίας, με αντίκλητους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Arendt και Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

παρεμβαίνουσες,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 535/87 του Συμβουλίου, της 23ης Φεβρουαρίου 1987, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ L 54, σ. 12), στο μέτρο που εφαρμόζεται στην προσφεύγουσα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Joliet, πρόεδρο τμήματος, Sir Gordon Slynn, F. Grévisse, J. C. Moitinho de Almeida και M. Zuleeg, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κυρία υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 3ης Οκτωβρίου 1990,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Δεκεμβρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Ιουλίου 1987, η εταιρία Minolta Camera Co. Ltd (στο εξής: Minolta), με έδρα την Οσάκα, ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 535/87 του Συμβουλίου, της 23ης Φεβρουαρίου 1987, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ L 54, σ. 12, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), στο μέτρο που εφαρμόζεται στην προσφεύγουσα.

2 Η Minolta είναι εταιρία που κατασκευάζει μηχανήματα φωτοαντιγραφής, τα οποία χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί (στο εξής: PPC). Εντός της Κοινότητας, πωλεί τα PPC της αποκλειστικά στη Minolta Camera Handelsgesellschaft mbH (στο εξής: Minolta Γερμανίας), τον διανομέα της στη Γερμανία, ο οποίος πωλεί συγχρόνως σε ανεξάρτητους πελάτες και στους αποκλειστικούς διανομείς εντός των άλλων κρατών μελών. Στην Ιαπωνία, η Minolta πωλεί τα PPC της μέσω της θυγατρικής της εταιρίας, Minolta Business Equipment Trading Co. Ltd. (στο εξής: MJS), που έχει διάφορα υποκαταστήματα στην Ιαπωνία και πωλεί σε αποκλειστικούς αντιπροσώπους και σε τελικούς χρήστες.

3 Τον Ιούλιο 1985, η επιτροπή των Ευρωπαίων κατασκευαστών φωτοαντιογραφικών μηχανημάτων κατέθεσε στην Επιτροπή καταγγελία εναντίον της Minolta και άλλων Ιαπώνων παραγωγών, με την οποία κατηγορούσε την πρώτη ότι πωλούσε τα προϊόντα της εντός της Κοινότητας σε τιμές ντάμπινγκ.

4 Η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία αντιντάμπινγκ βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1), που οδήγησε στην έκδοση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2640/86 της Επιτροπής, της 21ης Αυγούστου 1986, για την επιβολή προσωρινού δασμού στις εισαγωγές μηχανημάτων φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ L 239, σ. 5). Το ποσοστό του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ ορίστηκε σε 15,8 % της καθαρής τιμής «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας» για τις εισαγωγές PPC που κατασκεύαζε και εξήγε η Minolta. Με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, που εκδόθηκε μετά από πρόταση της Επιτροπής, το Συμβούλιο όρισε, στη συνέχεια, τον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ σε 20 %.

5 Στην έκθεση ακροατηρίου αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία, οι λόγοι ακυρώσεως και οι ισχυρισμοί των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

6 Η Μινολτα, προς στήριξη της προσφυγής της, επικαλείται πέντε λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, αντιστοίχως, από τον εσφαλμένο υπολογισμό της κανονικής αξίας, την εσφαλμένη σύγκριση μεταξύ κανονικής αξίας και τιμής εξαγωγής, την εσφαλμένη εφαρμογή της μεθόδου της μιας συναλλαγής χωριστά για τον καθορισμό της τιμής εξαγωγής, την παραβίαση της αρχής « audi alteram partem » και την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από τον εσφαλμένο υπολογισμό της κατασκευασμένης κανονικής αξίας

7 Η Minolta ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 2, παράγραφοι 3, στοιχείο β, σημείο ii, και 9, του κανονισμού 2176/84, στο μέτρο που περιέλαβε στην κατασκευασμένη κανονική αξία τα έξοδα πωλήσεως, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα των θυγατρικών της εταιριών πωλήσεων, περιθώριο κέρδους 14,6 % και ορισμένες εκπτώσεις λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος χορηγούμενες από τις ιαπωνικές θυγατρικές της εταιρίες στους πελάτες τους.

8 Όσον αφορά το ότι περιελήφθησαν τα έξοδα πωλήσεως, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα των θυγατρικών της εταιριών πωλήσεων, η Minolta ισχυρίζεται ότι αυτό κατέληξε στο να καθοριστεί η κατασκευασμένη κανονική αξία σε στάδιο κείμενο πέραν του σταδίου « έξοδος από το εργοστάσιο », ήτοι σε στάδιο λιανικής πωλήσεως, ενώ η τιμή εξαγωγής καθορίστηκε στο στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο ». Συναφώς, τονίζει ότι η τιμή εξαγωγής κατασκευάστηκε σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, του κανονισμού 2176/84, βάσει των τιμών πωλήσεως των θυγατρικών εταιριών εντός της Κοινότητας, από τις οποίες το Συμβούλιο αφαίρεσε όλα τα έξοδα τα οποία έφεραν οι εν λόγω θυγατρικές σε σχέση με τις εν λόγω πωλήσεις.

9 Διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, η Minolta ελέγχει οικονομικά τις θυγατρικές της εταιρίες πωλήσεων στην Ιαπωνία και τους αναθέτει καθήκοντα που ανήκουν κανονικά σε τμήμα πωλήσεων ενταγμένο στην εσωτερική οργάνωση του παραγωγού.

10 Όπως ήδη δέχθηκε το Δικαστήριο, ιδίως με την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, 250/85, Brother κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 1683, σκέψη 16), η κατανομή των δραστηριοτήτων παραγωγής και των δραστηριοτήτων πωλήσεως εντός ενός ομίλου απαρτιζομένου από νομικώς διακρινόμενες εταιρίες δεν αναιρεί καθόλου το γεγονός ότι πρόκειται για μια ενιαία οικονομική οντότητα, η οποία οργανώνει κατ' αυτόν τον τρόπο ένα σύνολο δραστηριοτήτων, οι οποίες, σε άλλες περιπτώσεις, ασκούνται από μία οντότητα που είναι ενιαία και από νομικής απόψεως.

11 Υπ' αυτές τις συνθήκες, με το να συμπεριλαμβάνονται τα έξοδα πωλήσεων, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα των θυγατρικών εταιριών πωλήσεων στην κατασκευασμένη κανονική αξία αποφεύγεται ορισμένα έξοδα τα οποία αναγκαστικά περιέχονται στην τιμή πωλήσεως ενός προϊόντος, όταν η πώληση αυτή πραγματοποιείται από τμήμα πωλήσεων ενταγμένο στην εσωτερική οργάνωση του παραγωγού, να μην περιέχονται πλέον όταν το προϊόν αυτό διανέμεται από εταιρία νομικώς διακρινόμενη, καίτοι οικονομικώς ελεγχόμενη από τον παραγωγό (απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, 260/85 και 106/86, Tokyo Electric κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5855, σκέψη 29).

12 Παρατηρείται, περαιτέρω, ότι κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1987, 240/84, Toyo κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1809, σκέψη 13, 255/84, Nachi Fujikoschi κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1861, σκέψη 14, 258/84, Nippon Seiko κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1923, σκέψη 14, και 260/84, Minebea κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1975, σκέψη 8), ο καθορισμός της κανονικής αξίας και ο καθορισμός της τιμής εξαγωγής διέπονται από διαφορετικούς κανόνες και, κατά συνέπεια, τα έξοδα πωλήσεως, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα δεν πρέπει αναγκαστικά να λαμβάνονται υπόψη κατά τον ίδιο τρόπο και στις δύο περιπτώσεις.

13 Προστίθεται ότι τα έξοδα πωλήσεως, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα των θυγατρικών εταιριών πωλήσεων οι οποίες, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, άσκησαν τα καθήκοντα τμήματος πωλήσεων της Minolta, μπορούν στην πραγματικότητα να συγκριθούν μόνο με τα έξοδα της υπηρεσίας της εξαγωγών, της οποίας τα ανάλογα έξοδα δεν αφαιρέθηκαν από την τιμή εξαγωγής και όχι με τα ανάλογα έξοδα των ευρωπαϊκών θυγατρικών της εταιριών. Ενδεχόμενες διαφορές ως προς το ποσό των εν λόγω εξόδων θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο των προσαρμογών που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84.

14 Έπεται ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα που αντλείται από το ότι περιελήφθησαν στην κανονική αξία τα έξοδα πωλήσεως, διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα.

15 Όσον αφορά το ότι περιελήφθη στην κανονική αξία περιθώριο κέρδους 14,6 %, η Minolta θεωρεί ότι αυτό το περιθώριο είναι πολύ υψηλό, λόγω του ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη ούτε το πραγματοποιηθέν μέσο κέρδος επί των πωλήσεων όλων των σχετικών μοντέλων εντός της ιαπωνικής αγοράς ούτε τον πραγματοποιηθέντα κύκλο εργασιών επί των μη αποφερουσών κέρδη πωλήσεων ορισμένων μοντέλων εντός της ίδιας αγοράς και δεν υπολόγισε το εν λόγω περιθώριο στο στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο ».

16 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η κανονική αξία κατασκευάστηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 2176/84, διότι όλα τα μοντέλα PPC της Minolta που εξήχθησαν προς την Κοινότητα πωλήθηκαν εντός της Ιαπωνίας σε τιμές κατά μέσο όρο κατώτερες από το κόστος παραγωγής τους. Όπως επισημαίνει η 10η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, το Συμβούλιο, για τον καθορισμό του περιθωρίου κέρδους, χρησιμοποίησε το μέσο κέρδος που πραγματοποίησαν άλλοι εξαγωγείς PPC από τις πωλήσεις εκείνων των μοντέλων τους που, κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, πωλήθηκαν εντός της Ιαπωνίας σε τιμή κατά μέσο όρο ανώτερη από το κόστος παραγωγής τους. Όπως διευκρίνισε το Συμβούλιο κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, έλαβε υπόψη, για τον υπολογισμό του εν λόγω κέρδους, το πραγματοποιηθέν κέρδος επί των πωλήσεων ορισμένου μοντέλου ακόμα και όταν ορισμένες πωλήσεις πραγματοποιήθηκαν με ζημία.

17 Τονίζεται, συναφώς, ότι αν το Συμβούλιο ελάμβανε υπόψη, για τον καθορισμό του μέσου κέρδους, τις πωλήσεις ορισμένου μοντέλου, ακόμα και όταν συνολικά δεν πραγματοποιούνται κέρδη, δεν θα θιγόταν ο σκοπός της κατασκευής της κανονικής αξίας. Η εν λόγω κατασκευή αποσκοπεί, πράγματι, στον καθορισμό κανονικής αξίας όσο το δυνατό εγγύτερης προς την τιμή του προϊόντος, όπως η τιμή αυτή θα είχε διαμορφωθεί εάν το εν λόγω προϊόν επωλείτο εντός της χώρας καταγωγής ή εξαγωγής κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις. Αυτό δεν συμβαίνει όταν, ιδίως για λόγους εμπορικής στρατηγικής, δεν πραγματοποιείται κανένα κέρδος επί των πωλήσεων συγκεκριμένου μοντέλου.

18 Τα θεσμικά όργανα, για να επιτύχουν αυτόν τον στόχο, μπορούν να λάβουν υπόψη είτε το πραγματοποιηθέν περιθώριο κέρδους επί πωλήσεων άλλων μοντέλων του ιδίου παραγωγού, είτε το πραγματοποιηθέν από άλλη εταιρία περιθώριο κέρδους (βλ. αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1988, 277/85 και 300/85, Canon κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5731, σκέψεις 21 και 22, και 301/85, Sharp Corporation κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5813, σκέψη 8). Πρέπει, κατά συνέπεια, να γίνει δεκτό ότι τα θεσμικά όργανα μπορούν επίσης να λάβουν υπόψη μέσο κέρδος, κατά την εκτιθέμενη στη σκέψη 16 μέθοδο.

19 Διαπιστώνεται, εξάλλου, ότι το Συμβούλιο, στον κανονισμό του (ΕΟΚ) 2423/88, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1), που κατήργησε τον κανονισμό 2176/84, σαφώς υιοθέτησε αυτή την άποψη. Πράγματι, το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο ii, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ρητώς ότι τα κέρδη που περιλαμβάνονται στην κατασκευασμένη κανονική αξία υπολογίζονται βάσει των πραγματοποιουμένων κερδών επί επικερδών πωλήσεων ομοειδών προϊόντων, είτε πρόκειται περί πωλήσεων που πραγματοποίησε ο ίδιος παραγωγός είτε περί πωλήσεων που πραγματοποίησαν άλλοι παραγωγοί.

20 Το επιχείρημα της Minolta ότι το Συμβούλιο όφειλε, εν πάση περιπτώσει, να λάβει υπόψη τον πραγματοποιηθέντα επί όλων των πωλήσεων κύκλο εργασιών, περιλαμβανομένων των μη επικερδών πωλήσεων, δεν μπορεί ούτε αυτό να γίνει δεκτό. Το Συμβούλιο, ενεργώντας μ' αυτόν τον τρόπο, θα είχε καθορίσει κανονική αξία μη ανταποκρινόμενη στην τιμή που θα επιτυγχάνετο κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις.

21 Προκειμένου περί του επιχειρήματος της Minolta ότι το Συμβούλιο όφειλε, λαμβανομένων υπόψη των διακυμάνσεων της διαχρονικής αποδοτικότητας ενός μοντέλου, να λάβει υπόψη το πραγματοποιηθέν κέρδος καθ' όλη τη διάρκεια υπάρξεως των PPC, παρατηρείται ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 2176/84 επιτρέπει τον αποκλεισμό των πραγματοποιούμενων με ζημία πωλήσεων υπό την προϋπόθεση να κλιμακώνονται σε αρκετά μακρά περίοδο. Η εν λόγω προϋπόθεση συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση εφόσον τέτοιες πωλήσεις διαπιστώθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια της έρευνας που διεξήχθη μεταξύ Ιανουαρίου και Ιουλίου 1985 συμπεριλαμβανομένου.

22 Τέλος, όσον αφορά το ότι περιελήφθη το πραγματοποιηθέν από τις θυγατρικές εταιρίες πωλήσεων εντός της Ιαπωνίας κέρδος, αρκεί η υπόμνηση ότι τα θεσμικά όργανα δεν έχουν την υποχρέωση να επιλέγουν ως λογικό περιθώριο κέρδους, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο ii, του κανονισμού 2176/84, το περιθώριο κέρδους του παραγωγού αντί του περιθωρίου κέρδους της θυγατρικής του εταιρίας εντός της εσωτερικής αγοράς και ότι μπορούν νομίμως να λαμβάνουν υπόψη τον συνδυασμό των περιθωρίων κέρδους των δύο εταιριών, δεδομένου ότι αυτές οι εταιρίες αποτελούν ενιαία οικονομική οντότητα (απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, 273/85 και 107/86, Silver Seiko κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5927, σκέψη 17).

23 Θεωρείται, επομένως, ότι το Συμβούλιο, στην προκειμένη περίπτωση, καθόρισε το περιθώριο κέρδους σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο ii, του κανονισμού 2176/84.

24 Όσον αφορά το ότι περιελήφθησαν στην κανονική αξία ορισμένες εκπτώσεις λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος προς μερική εξόφληση του τιμήματος που παραχωρούν οι ιαπωνικές θυγατρικές εταιρίες στους πελάτες τους, η Minolta ισχυρίζεται ότι οι εν λόγω εκπτώσεις είναι κανονικές εκπτώσεις άσχετες προς τις αναλήψεις μεταχειρισμένων μηχανημάτων. Οι εκπτώσεις αυτές αυτόματα χορηγούνται στα μέλη της « Minolta Society », λέσχης που παρέχει ορισμένα πλεονεκτήματα στα μέλη της και στην οποία γίνονται δεκτοί οι αποκλειστικοί αντιπρόσωποι της MJS, βάσει ενιαίου τιμολογίου. Η Minolta προσθέτει ότι, στο μέτρο που οι εν λόγω εκπτώσεις έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84, το Συμβούλιο δεν έπρεπε να τις περιλάβει στην κανονική αξία.

25 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, κατά τη 13η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, η έκπτωση που παραχωρείται στον αγοραστή νέου μηχανήματος, λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου, αντιστοιχεί στο όφελος που αντλεί ο παραγωγός από την απόσυρση εκ της αγοράς των αναλαμβανομένων μηχανημάτων και από την έλλειψη αγοράς μεταχειρισμένων PPC στην Ιαπωνία. Πράγματι, κατά το Συμβούλιο « η ζήτηση για νέα μηχανήματα διατηρείται στα υψηλότερα δυνατά επίπεδα, εφόσον οι τιμές, κατά συνέπεια, διατηρούνται επίσης σε υψηλότερα επίπεδα από εκείνα στα οποία θα ευρίσκοντο αν υπήρχε αγορά μεταχειρισμένων μηχανημάτων ». « Αυτή η αυξημένη ζήτηση αυξάνει όχι μόνο τις τιμές αλλά και τα επίπεδα παραγωγής, πράγμα που συνήθως μεταφράζεται σε ενίσχυση των οικονομιών κλίμακας και αντίστοιχη διεύρυνση των περιθωρίων κέρδους. »

26 Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι εν λόγω εκπτώσεις, που αντιστοιχούν στην αξία που ο παραγωγός προσδίδει στην απόσυρση των μεταχειρισμένων PPC από την αγορά, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2176/84.

27 Η εν λόγω διαπίστωση δεν ανατρέπεται από το γεγονός, το επικαλούμενο από τη Minolta, ότι οι εκπτώσεις χορηγούνται βάσει ενιαίου τιμολογίου και δεν διαφέρουν ανάλογα με την πράξη.

28 Έπεται ότι το Συμβούλιο ορθώς κατασκεύασε την κανονική αξία περιλαμβάνοντας σ' αυτήν ποσό αντίστοιχο προς τις πληρωμές αναλήψεως μεταχειρισμένου.

29 Όπως προκύπτει από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από τον εσφαλμένο υπολογισμό της κατασκευασμένης κανονικής αξίας πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την εσφαλμένη σύγκριση μεταξύ κανονικής αξίας και τιμής εξαγωγής

30 Η Minolta υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84, λόγω του ότι δεν προέβη σε καμιά προσαρμογή ώστε να λάβει υπόψη τους μισθούς που καταβάλλονται στους πωλητές, ορισμένα μεταφορικά έξοδα και ορισμένα άλλα έξοδα που φέρουν η εταιρία παραγωγής της Minolta στην Ιαπωνία (στο εξής: MO) και η MJS, ενώ τα έξοδα αυτά έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.

31 Προκειμένου, κατά πρώτον, περί της επικαλούμενης προσαρμογής για τους μισθούς που καταβάλλονται στους πωλητές, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο προέβη στην αιτούμενη προσαρμογή, αποκλείοντας, ωστόσο, από την εν λόγω προσαρμογή τους μισθούς των προϊσταμένων πωλήσεων. Συναφώς, παρατηρείται ότι αποδείχθηκε, κατά τη διάρκεια της έρευνας, ότι τα καθήκοντα των προϊσταμένων πωλήσεων συνίσταντο κυρίως στην άσκηση γενικών διαχειριστικών και διευθυντικών καθηκόντων και όχι στην απευθείας πώληση PPC προς αγοραστές. Κατά συνέπεια, ορθώς το Συμβούλιο θεώρησε ότι οι καταβληθέντες στους προϊσταμένους πωλήσεων μισθοί δεν είχαν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84.

32 Προκειμένου, κατά δεύτερο λόγο, περί των μεταφορικών εξόδων, αναγνωρίζεται ότι το Συμβούλιο ορθώς ενήργησε παραχωρώντας προσαρμογή μέχρι τα 2/3 των εξόδων που είχαν σχέση με τη χρησιμοποίηση των οχημάτων από τους πωλητές και θεωρώντας ότι το απομένον 1/3, σχετικό με συνήθη έξοδα μετακινήσεως των πωλητών, δεν είχε άμεση σχέση με τις πωλήσεις. Το αυτό συμβαίνει όσον αφορά την παραχωρηθείσα προσαρμογή για έξοδα ταξιδίου των πωλητών.

33 Προκειμένου, κατά τρίτο λόγο, περί ορισμένων εξόδων που φέρουν, αφενός, η MO (έξοδα αποθηκεύσεως, μεταφοράς, ασφαλίσεως και πιστώσεων), και, αφετέρου, η MJS (έξοδα μεταφοράς οχημάτων και πιστώσεων), αρκεί η παρατήρηση ότι, όπως ισχυρίστηκε το Συμβούλιο, τα εν λόγω έξοδα δεν είχαν άμεση σχέση με τις πωλήσεις.

34 Προκειμένου, τέλος, περί των αιτουμένων προσαρμογών λόγω του ότι η κανονική αξία και η τιμή εξαγωγής καθορίστηκαν σε διαφορετικά στάδια εμπορίας, διαπιστώνεται ότι η κανονική αξία και η τιμή εξαγωγής καθορίστηκαν και οι δύο βάσει της τιμής στην οποία το προϊόν πωλήθηκε για πρώτη φορά σε ανεξάρτητο αγοραστή.

35 Τονίζεται, περαιτέρω, ότι η Minolta δεν απέδειξε ότι οι πωλήσεις, βάσει των οποίων καθορίστηκαν η κανονική αξία και η τιμή εξαγωγής, αφορούσαν διαφορετικές κατηγορίες αγοραστών και πραγματοποιήθηκαν, κατά συνέπεια, σε διαφορετικά στάδια εμπορίας, ώστε να δικαιολογούνται οι αιτούμενες προσαρμογές. Κατά συνέπεια, τα θεσμικά όργανα δεν ήταν υποχρεωμένα να τις παραχωρήσουν.

36 Έχοντας υπόψη αυτή τη διαπίστωση, παρέλκει η εξέταση της επικαλούμενης από τη Minolta παραβάσεως του άρθρου VI της ΓΣΔΕ και των άρθρων 1 και 2 του κώδικα αντιντάμπινγκ, της συνισταμένης στη σύγκριση από το Συμβούλιο της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής σε διαφορετικά στάδια εμπορίας.

37 Όπως προκύπτει από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την εσφαλμένη σύγκριση μεταξύ κανονικής αξίας και τιμής εξαγωγής πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την εσφαλμένη εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά για τον καθορισμό της τιμής εξαγωγής

38 Η Minolta ισχυρίζεται ότι η εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά για τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής δεν επέτρεψε την πραγματοποίηση δικαίας συγκρίσεως μεταξύ της εν λόγω τιμής και της κανονικής αξίας, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 9 και 13, στοιχείο β, του κανονισμού 2176/84. Η Minolta θεωρεί ότι, στο μέτρο που οι κανονικές αξίες υπολογίστηκαν για κάθε μοντέλο PPC, οι τιμές εξαγωγής έπρεπε να καθοριστούν κατά τη μέθοδο των μέσων σταθμισμένων τιμών, ώστε να επιτραπεί μια τέτοια σύγκριση.

39 Συναφώς, η Minolta υποστηρίζει ότι, όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, Nippon Seiko κατά Συμβουλίου, σκέψη 25, για να δικαιολογείται η εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά, πρέπει ο εξαγωγέας να έχει προβεί σε ανεπίτρεπτη ή εκ προθέσεως πράξη, αποσκοπούσα στη συγκάλυψη του ντάμπινγκ. Στην προκειμένη περίπτωση, δεν διαπράχθηκε καμιά τέτοιου είδους πράξη και, κατά συνέπεια, δεν υπήρχε λόγος εφαρμογής αυτής της μεθόδου και αποκλεισμού, μ' αυτόν τον τρόπο, της μεθόδου των σταθμισμένων μέσων τιμών για τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής.

40 Παρατηρείται, καταρχάς, ότι το άρθρο 2, παράγραφος 9, του κανονισμού 2176/84 δεν επιβάλλει τον υπολογισμό της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής με όμοιες μεθόδους. Η παράγραφος 13 του ιδίου άρθρου περιορίζεται στην παράθεση των διαφόρων δυνατοτήτων υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ, χωρίς να επιβάλλει την υποχρέωση να είναι παρόμοιες οι ίδιες μέθοδοι που επιλέγονται για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής (βλ., μεταξύ άλλων, την προαναφερθείσα απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, 258/84, σκέψεις 15 και 18).

41 Τονίζεται, περαιτέρω, ότι η ευχέρεια επιλογής μιας από τις μεθόδους που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 13, στοιχείο β, του κανονισμού 2176/84 αποσκοπεί ακριβώς στην επιλογή της μεθόδου που είναι η πιο κατάλληλη για τη διαδικασία επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ και ότι η επιλογή αυτή προϋποθέτει την εκτίμηση περιπλόκων οικονομικών καταστάσεων (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, 258/84, σκέψεις 21 και 24). Ούτε από τη δικογραφία ούτε από τις διεξαχθείσες ενώπιον του Δικαστηρίου συζητήσεις προκύπτει ότι το Συμβούλιο υπέπεσε, επιλέγοντας τη μέθοδο της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά, σε πρόδηλη πλάνη.

42 Το επιχείρημα της Minolta ότι η εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά δικαιολογείται μόνο όταν ο εξαγωγέας κατέστη ένοχος χειρισμών που αποσκοπούν στη συγκάλυψη του ντάμπινγκ δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, παρόλον ότι η εν λόγω μέθοδος είναι κατάλληλη για να αντιμετωπίσει τέτοιους χειρισμούς, η υιοθέτησή της ουδόλως, ωστόσο, περιορίζεται στις μόνες περιπτώσεις όπου τα θεσμικά όργανα έχουν διαπιστώσει τέτοιες συμπεριφορές.

43 Όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την εσφαλμένη εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά για τον καθορισμό της τιμής εξαγωγής πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής « audi alteram partem »

44 Η Minolta ισχυρίζεται, τέλος, ότι στην περίπτωση που το Συμβούλιο θεώρησε ότι η ποικιλία των εφαρμοσθεισών από αυτήν τιμών συνιστούσε χειρισμό αποσκοπούντα στη συγκάλυψη ντάμπινγκ και στηρίχθηκε σ' αυτή την εκτίμηση για να εφαρμόσει τη μέθοδο της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά, παραβίασε την αρχή « audi alteram partem », κατά το ότι, σε καμιά στιγμή, δεν της παρέσχε την ευκαιρία να γνωστοποιήσει την άποψή της επ' αυτού του σημείου.

45 Αρκεί η διαπίστωση ότι, στο μέτρο που το Συμβούλιο εφήρμοσε την εν λόγω μέθοδο ακόμη και σε περίπτωση ανυπαρξίας ενδεχομένων χειρισμών αποσκοπούντων στη συγκάλυψη του ντάμπινγκ, δεν είχε καμία υποχρέωση να ακούσει τη Minolta επί των αποδεικτικών στοιχείων που μπορούσε να διαθέτει επ' αυτού του θέματος.

46 Όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής « audi alteram partem » πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας

47 Η Minolta ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΟΚ, στο μέτρο που δεν αιτιολόγησε επαρκώς την εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά για τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 13, στοιχείο β, του κανονισμού 2176/84.

48 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι ο τρόπος υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ επισημάνθηκε στην 6η και 29η αιτιολογική σκέψη του προσωρινού κανονισμού και επιβεβαιώθηκε με την 5η και 26η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού και, επιπλέον, ότι η μέθοδος της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά χρησιμοποιείται συνήθως από τα θεσμικά όργανα, πράγμα που οι ενδιαφερόμενοι δεν μπορούσαν να αγνοούν.

49 Έπεται ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας πρέπει να απορριφθεί και, επομένως, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

50 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων της παρεμβαίνουσας CECOM που υπέβαλε σχετικό αίτημα. Η Επιτροπή θα φέρει, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων της παρεμβαίνουσας CECOM.

Joliet Slynn

Grévisse Moitinho de Almeida Zuleeg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Μαρτίου 1992.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Joliet